

Nevadí mi být pěšákem v poli

Pojďme se teď vrátit do Česka a k novinářině. Jak svobodně ses cítil v českých médiích?

V Právu jsem byl ještě poměrně mladé ucho. Ambice jsem samozřejmě měl už tam, tvůrčí ambice, ale mé postavení bylo prostě dané mým věkem. Později v rozhlasu jsem už měl prestižní post, bylo mě slyšet, poslouchaly mě statisíce lidí. To bylo fajn. Navíc jsem si cestoval po Blízkém východě, což mi do velké míry platil rozhlas, a to bylo úžasné, z hlediska kariéry pak nepřekonatelné. Zároveň to ale byla řehole, protože to byl permanentní provoz. Brzy ráno jsem vstal, připravil si materiál do ranního vysílání, ale tím to neskončilo, protože mě mohli chtít ještě do večerního vysílání, do pořadu „Stalo se dnes“, a ten se vysílal až kolem půl desáté – v Izraeli už ale bylo půl jedenácté – což pro mě znamenalo, že jsem si celý den nemohl dát ani pivo a nemohl nikam vyrazit. Nejsem si jistý, ale v pracovní smlouvě jsme ani neměli pracovní úvazek vypsán v hodinách, asi proto, aby ta smlouva nemohla být porušena. Jestli se nepletu, existovala nepsaná dohoda, že každý třetí víkend mám volno, ale na Blízkém východě to moc držet nešlo. V Izraeli je víkend v sobotu, v Libanonu v neděli, jinde v pátek. Hlavně ale přišlo arabské jaro, různé války, a ty o víkendu pauzy nemají. Byl jsem pořád v práci. Samozřejmě to mělo dopady i na rodinný život. Těšili jsme se na výlet, ale bez počítače jsem jet nemohl, protože co když se něco stane? Jindy jsme se zase museli vrátit, protože

mi zavolali, že mě chtějí do vysílání a já potřeboval dobrý signál, tiché prostředí k vysílání nebo nahrávání. V tomto ohledu byl rozhlas obrovská nesvoboda. Svobodně se vlastně cítím až teď jako akademik. Na univerzitě jsem jedenáctý rok a do médií přispívám, když chci já sám, anebo když mě někdo osloví a mně to časově a tematicky vyhovuje. To pak samozřejmě rád vyhovím.

Je příjemné říci: „Nezlobte se, ale ne. Mějte se hezky. Na shledanou.“

Pracovně v podstatě ano, i když lidsky spíš odmítám nerad. Kdybych byl v rozhlasu dál, holt bych pořád byl ve čtyřadvacetihodinovém režimu, ve kterém mimochodem stále je spousta mých přátel, kteří ho musí takříkajíc krmit. Z rozhlasu jsem odcházel, když mi bylo čtyřicet tři, dnes je mi o jedenáct let víc, a představa, že bych se tam vrátil, je pro mě těžko stravitelná. Většinou je snaha vysloužilé zpravodaje posouvat někam nahoru. Jenže oni se tam hromadí jako ti horníci v dole. Prostě všichni bývalí zpravodajové nemohou být editory, všichni nemohou být slovnými komentátory, kteří se vyjádří, jenom když chtějí. Na plný úvazek rozhlas ani televize všechny ty lidi nepobere.

Navíc ty už jsi říkal, že jsi o to ani nestál.

Já to posunutí do vyšších pater vážně nechtěl. Už před rozhlasem jsem měl ostatně některé nabídky, uvažovalo se třeba o tom, že bych dělal vedoucího zahraniční rubriky v Mladé frontě DNES, v jiné fázi se zase mluvilo o tom, že bych mohl to samé dělat v Lidových novinách. Nevím, do jaké míry to bylo míněno vážně, ale já jsem to vždycky odmítal. Jsem soudný. Nebo si to alespoň myslím. Nejsem manažer, raději dělám novinářinu. A vím, že kdo se dal na manažerskou dráhu, a nemusí to být ani na příliš vysoké úrovni, přijde o čas, protože se místo novinářiny musí věnovat personálním otázkám, poradám, plánování, obhajování